

Ó, Pénélopé!

Mire vársz, hogy boldog légy?

*fine
selection*

MOKA

MOKA

**Ó,
Pénelopé!**

Mire vársz, hogy boldog légy?

Illusztrálta: Nancy Peña

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Sziasztok!

A nevem Pénélopé, tizenegy éves vagyok,
jó fej szülőkkel és egy hülye nővérrel áldott meg
a sors. Van két barátnőm és egy szerelmem.

Azt hiszem, kicsit fura vagyok,
szeretek ugyanis beülni a buszmegállóba,
és ott gondolkodni. Sokat, sőt állandóan
gondolkodom. Az életet millió pillanatból álló
kirakós játékként képzelem el: vannak köztük
örömteliek és szomorúak, félelmetesek
és káprázatosak; néha semmi se történik,
máskor meg valami fantasztikus jön.

Az élet ilyen: sose tudod, mire számíthatsz.

Amit én nagyon érdekesnek találok.

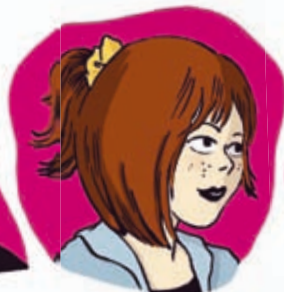
Ti mit gondoltok erről?

Pénélope családja:

Pascal Lanneau,
az apukája

Camille Lanneau,
a nővére

Amandine Lanneau,
az anyukája

Szereplők az iskolából:

Catroux
kisasszony,
a történelem-
földrajz tanárnő

Poniatowski tanárnő,
a tornatanár

Elisabeth,
nyolcadikos diák

Martin,
Elisabeth öccse

Pénélopé barátai:

Artus Rieti,
a szerelme

Suzanne Desmarets,
óvoda óta a barátnője

Ibrahim,
az osztálytársa

Scarlett,
a barátnője az
osztályból

1. fejezet

Ez vagyok én

– Ó, PÉNELOPÉ! – szakad ki anyából.

A kezében ott az ellenőrzőm. A tanítás után két órát büntetésből benn kell maradnom a suliban.

– Semmit se csináltam! – tiltakozom.

– Mint máskor se, ugye?

– De anyu, Suzanne-t nem kellett volna megbüntetni!

Suzanne az óvoda óta a barátnőm. A legaranyosabb lány a világon. Ezért aztán, mikor a franciatanár nő rászólt, hogy miért beszélget órán, a védelmére keltem. Hiszen nem Suzanne volt, a padtársa karattyolt folyton! Igaz, hogy Suzanne is nagy dumaláda, de az órák alatt nem szokott beszélgetni, ugyanis retteg a tanároktól.

– Oké, lehet, hogy nem volt jó ötlet beszólni a franciatanárnőnek, hogy visszaél a hatalmával. De hát ez mégse igazság!

A franciatanárnő az osztályfőnökünk. Általában nem szoktuk összeakasztani a bajuszt, mert franciából jó vagyok. Óriási mázlim van, ugyanis elég jó a helyesírásom. És egészen kicsikorom óta imádok olvasni. A könyvek iránti szeretetem vezetett el a színházhoz, ami végül a szenvedélyemmé vált. Nyolcéves voltam, amikor elkezdtem egy színjátszó csoportba járni. Alig várom, hogy megint mehessek, de a foglalkozások csak az őszi szünet után kezdődnek.

Apa úgy tesz, mintha dolgozna a táblagépén. Mintha nem is figyelne ránk. De ez csak látszat!

– Az ő korában nekem hetente bent kellett maradnom büntetésből – jegyzi meg, ránk se nézve.

Anya felé fordul.

– Hálás köszönet, szívem, a vitához való ezen épületes hozzászólásodért!

– Hol a távirányító? – kérdi apa.

– Miii? Tévét akarsz nézni?! Most? – hördül fel anya.

– Dehogysis! A hifi távirányítóját keresem! Ebben a házban soha semmit se talál az ember!

– Esetleg nem azért, mert soha semmit se raksz a helyére? Csak úgy felvetem.

Apa végül megtalálja a távirányítót a héten felgyűlt újságok alatt. A nővéremmel már sokszor próbáltuk meggyőzni a szüleinket, hogy a neten olvassanak sajtót. Hasztalan. Továbbra is ragaszkodnak a papírhoz, amitől fekete lesz az ember ujjja.

A szüleim csak a nyuggerzenéket ismerik. Ami viszont most hallatszik a hangszóróból, az már nem is nyuggerzene, hanem valami őskövület! A Neander-völgyiek mamutcsont-szopogatás közben hallgathattak ilyesmit a barlangjukban!

A banda neve: Ray Ventura és a felsősök. Ha ezt dzsessznek neveznék, azzal az összes dzsesszenészt

vérig sértenénk. Nincs szó a szótárban a meghatározására. Röviden talán azt lehetne mondani, hogy ritmikus zene (apa szvingnek nevezi) kretén szöveggel, amit bolondokházából szalajtott félnótás hangon adnak elő.

Ray Ventura és a felsősök:

Érjen bármi gikszer, azzal te csak viccelj.

Nincs semmi galiba, nem bánt a kolera,

Hisz mi lenne, ha kanyarót kapnál,

Ha patkánymérget zabálnál,

Mi, hogyha naftalint szopogatnál,

Vagy fakabátban álldogálnál?

Anya megint apára pillant.

– Ez most rejtjeles üzenet? Két óra büntetés jobb, mint kanyarót kapni? Erről van szó?

– Ray Ventura a huszadik század nagy gondolkodója.

– Hát az igaz, hogy egy olyan mondat, mint az „éljen a banán, mert nincs benne csont”, tényleg elgondolkodtatja az embert – vág vissza anya.

– Apropos: mikor eszünk?

– Camille még nem jött haza.

Anya az órájára néz. Szemmel láthatólag bosszankodik. Mégis, mit képzelsz ez a Camille?! A nővérem egyre később jár haza. Az ok: az új barátja. Nála nagyobb tökejet még nem hordott a hátán a föld. Olyan ronda, hogy modellt ülhetne az anya galériájában kiállított képekhez. Ez egy modern művészeti galéria, ahol förtelmes festmények lógnak. Nem anya a tulajdonos, ő csak üzletvezető. Nem sokat keres, de a meló se túl megerőltető. Naphosszat csak üldögél, és várja a kuncsaftokat, akik nemigen akarnak jönni. Én megértem őket; ki akarna ilyen borzadályokért pénzt kiadni?

Bumm! Anya összevonja a szemöldökét; a tesóm nem szokta csapkodni az ajtókat. Hallom, ahogy Camille felrohan a lépcsőn.

– Na, mi az? – nyögi anya, és feltápászkodik a kanapéről. – Mi történt már megint?

Mielőtt kimenne, még odaveti nekem:

– És ne ringasd magad ábrándokban! Nem felejtettem el, hogy büntiben vagy!

Apa morog valamit a bajsza alatt. Rájött, hogy a vacsora még odébb van. Kíváncsiságból anya után lopózom. De a nővérem szobájából ki vagyok tiltva.

Legközelebb már útleveél kell ahhoz, hogy átléphassem a küszöbét! Camille bezzeg nem zavartatja magát, ő hívás nélkül is becsörtet az én szobámba!

Így hát a folyosón leskelődöm. A tesóm úgy bög, akár egy eltévedt szamar. Egy szót se értek belőle. Anya olyasmikkel igyekszik nyugtatgatni, mint „ugyan már, nem eszik olyan forrón a kását”, meg „nem kell ettől annyira kétségbeesni”.

Világos: Camille és a suttyó *boy friend*je között vége mindennek. Amúgy ez a huszadik pasi, aki ejti. A nővéremben van valami állatvédő beütés: azokat a csávókat gyűjti be, akikből egyetlen csaj se kér, még gondolatban se. Ezért hálásnak kellene lenniük neki, de nem; mindig ők dobják!

Anya nagyon dühösen néz rám, amikor bemegyek a szobába. Camille rám ordít, hogy kifelé! De nekem most nyomós okom van behatolni a szentélybe.

– De anya, te mondtad, hogy emlékeztesselek, hogy telefonálnod kell Claudine mamának!

– Ja, tényleg... Mindegy, majd holnap rácsörgök. Kifelé!

– Apa meg éhes.

Anya felsóhajt. Nem mozdulok, figyelem Camille könnyek szántotta arcát. Általában én vagyok az első, aki kigúnyolom. Ő hasonlóképpen tesz velem. Testvérek között ez így szokás. Ami nem gonoszság, hanem valami fura gyengédség. Most viszont nincs kedvem hozzá. A szívfájdalom nekem nem szerez örömet.

Miután már minden érvből kifogyott, anya azt tanácsolja Camille-nak, hogy jól bőgje ki magát. Szerinte ez jót tesz. Ami tulajdonképpen fura, ha jobban belegondolunk: az ember azért sír, mert valami baja van. Akkor meg miért könnyebbülünk meg a sírástól?

Emlékszem, hogy apát egyszer láttam sírni. Az ember az apukáját erősnek tartja, olyannak, aki mindenki és minden ellenében megvédi. Azon a napon viszont rádöbentem, hogy egy apa is tud sírni. Még nagyon kicsi voltam. Véletlenül mentem be a nappaliba. Apa ott ült egy fotelbe roskadva: rázta a zokogás. Anya hirtelen a hátam mögött termett, és kiterelt a dolgozószobába. Ott elmesélte, hogy egy bácsi, aki apával együtt dolgozott, autóbalesetben meghalt. És ez a bácsi apa barátja volt.

Még mindig előttem van a bánattól letaglózott apám látványa.

Camille az orrát a párnába fúrja. Szeretném valahogy megvigasztalni.

– Hidd el, jobb, hogy lekopott az a tökkelütött! Randa, buta, és a tetejébe még gonosz is!

A tesóm felpattan az ágyról.

A szeme villámokat szór.

– Téged meg ki kérdezett?!

– Pennynek részben igaza van – mondja anyja. – Kislányom, te a legjobbat érdemled!

– Ti nem értetek semmit! – bögi Camille.

Anyja az ajtóra mutat, és megparancsolja, hogy terítsek meg vacsorához. Kikullogok a szobából. Nem tudom miért, de számomra a terítés a legutálatosabb robot. Pedig még csak azt se lehet mondani, hogy nehéz volna. Egyszerűen csak idegesít. Kés jobbra, villa balra, szalvéta a tányérba, alátét középre. Az agyamra megy! Remélem, hogy ez lesz az itthoni büntetés...

Mikor apa meghallja, hogy a konyhában ügyködök, odajön, hogy megtudja, mi történt. Csalódott, hogy csak én vagyok az.

– Még sokáig fog cirkusolni a nővéred?

– Már megint egy pasiügy. Szerintem hetekig eltart.

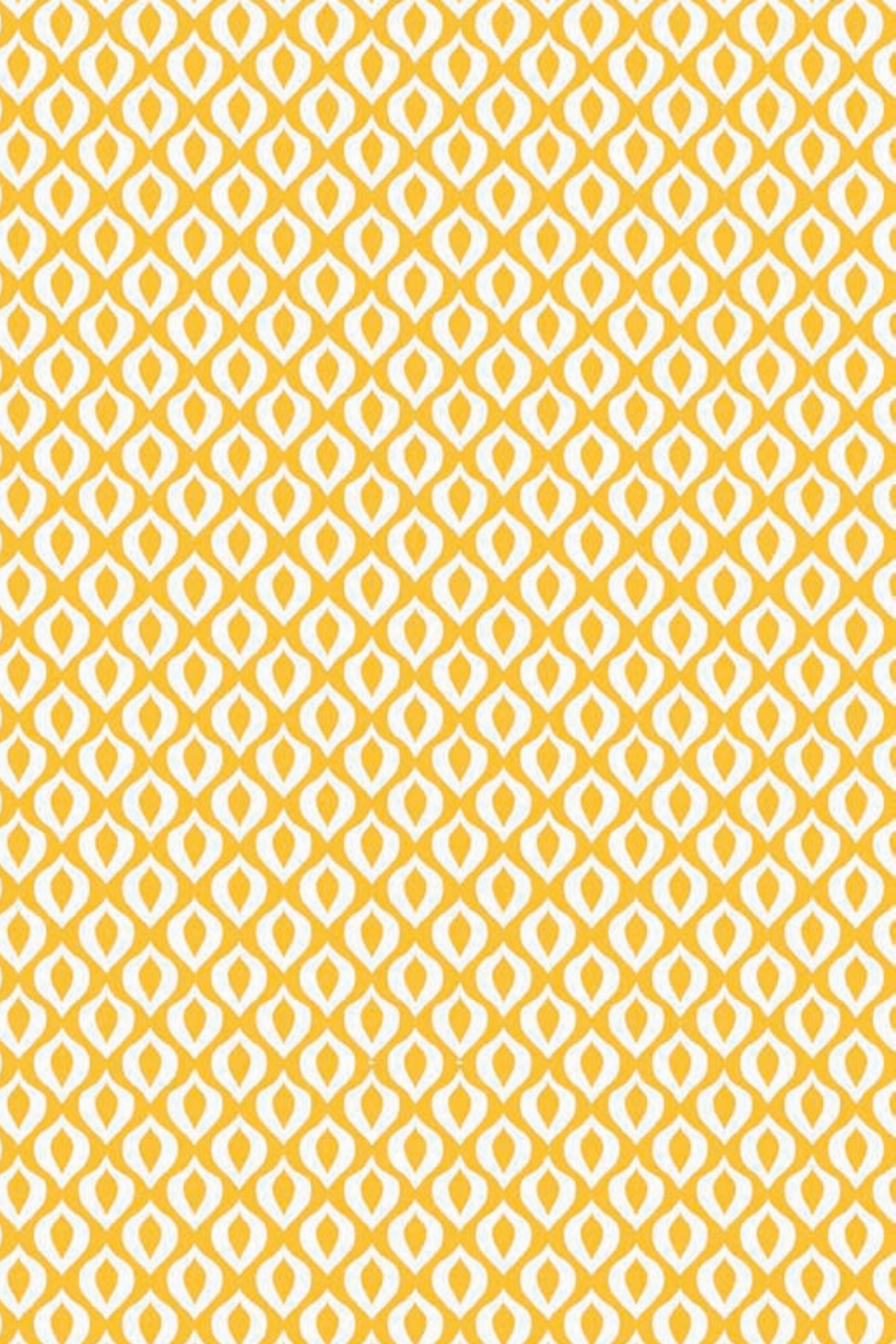
– Tényleg muszáj szerelmesnek lenni a ti korotokban? Bennünk legalább volt annyi tisztesség, hogy megvártuk, míg nagykorúak lettünk!

Kinyitja a hűtőt, kiveszi a kolbászt. Vastag szeleteket kanyarít le belőle, amiket a mosogatónak támaszkodva töm magába. Én meg: balra kés, jobbra villa. A francba, fordítva!

Megjelenik anya. Zsörtölődik, mert apa a kolbász felét befalta. Camille nem akar lejönni. Anya egy tálcára pirítóst, eperlekvárt és gyógyteát készít be neki; ez a nagy búbánat esetére fenntartott menü.

Jelentkezem, hogy majd én felviszem neki a tálcat. Mikor belépek a szobájába, Camille már alszik. Halkan leteszem a földre a tálcat, és csendben kiosonok.

A sírástól valójában nem könnyebbülsz meg. Csak elfáradsz.

2. fejezet

És itt van Ő!

MA REGGEL CAMILLE nem akar iskolába menni. Persze, mert az a nyominger az osztálytársa. Be is zárkózott a fürdőszobába. Apa kezdi elveszteni a türelmét; még nem tudott megborotválkozni. Anya alávaló módon kihasználja a helyzetet.

– Látod, szívem, ha lenne egy másik kis fürdőnk...

– Tényleg ez a megfelelő pillanat, hogy erről tárgyaljunk?! El fogok késni a munkából!

Nem állhatom meg, hogy bele ne szóljak.

– Anyának igaza van! Arról volt szó, hogy a lomkamrát fürdőszobává alakítjuk! Ehelyett ott halmoztad fel a poros dossziéidat!

– Mert nincs elég helyem! – vág vissza apa.

– Ha kidobálnád a fölösleges papírjaidat, mindjárt lenne egy csomó helyed a dolgozószobában – feleli erre anya.

Apa tudja, hogy kettőnk ellen semmi esélye. Legyint, és szitkozódva lerobog a konyhába. Anya újabb kísérletet tesz, hogy kivarázsolja Camille-t a fürdőből. A tesóm hüppög az ajtó túloldalán. Enyhén kamunak tűnik a hüppögése.

Apa újból megjelenik, a kezében csavarhúzó. Nekilát a biztonsági retesz kipattintásának. Camille ordibálni kezd.

– Hé! Ezt nem teheted! Mi van, ha épp tusolok?! Jogom van a magánszférámhoz!

– Nekem meg a borotvámhoz! Kifelé, de tüstént!

Camille engedelmeskedik, ám közben kijelenti, hogy az elhatározása sziklaszilárd: nem megy iskolába, és punktum! Anya kezd begurulni.

– Felöltözöl, de azonnal! A húgod már vár!

– Dehogy várom! – morgom.

Utálok Camille-lal együtt menni a suliba. Nem akarom, hogy dedósnak nézzenek, aki csak az ütődött nővére segítségével képes átmenni a zebrán.

Camille nyafogva próbálja meglágyítani anyja szívét. Szóval ki is a dedós?!

– Most már aztán elég! Sírhatsz az ágyadban amennyit csak akarsz, de most elmész az iskolába, és a vita befejezve!

Ha anya megharagszik, nem érdemes vele vitatkozni. Camille olyan fejet vág, mint akit épp most visznek a vérpadra. Világfájdalmas képpel vonul be a szobájába.

– Én most már menni akarok! – méltatlankodom.

– Nem bízom Camille-ban – mondja anya. – Képes az iskola helyett plázázni!

– Vagyis vigyáznom kell rá?

– Számodra előnyös üzletet ajánlok: én elfelejtem a két óra büntidet, te meg ügyelsz arra, hogy a nővéred ne csináljon valami hülyeséget.

Hát ez remek! Mi vagyok én, csendőr vagy bébisintér? A látszat kedvéért morgok egy kicsit, ránézek az órámra, és látványosan felsóhajtok. A szülőknek sose szabad rögtön engedni: a végén még azt hiszik, hogy nekik mindent szabad!

– Na, jó... ha muszáj. De akkor kapkodja magát!

Nyögve felveszem a táskám. Komolyan mondom, súlyosabb, mint én. Aztán meg csodálkoznak, hogy a gyerekeknek fáj a hátuk! Anya sürgeti Camille-t, és a legsúlyosabb büntetést helyezi kilátásba, ha nem igyekszik. Hogy világos legyek: azzal fenyegeti, hogy elkozza a telefonját. Mivel Camille már tizennégy éves,

neki van mobilja. Nekem viszont nincs, mégpedig azzal az indokkal, hogy én még csak tizenegy vagyok! Arra meg, hogy az osztálytársaim szemében ezért öskövületnek számítok, a szüleim magasról tesznek! Állítólag a rádióhullámok károsan hatnak az éretlen agyra. Vagyis a gyerekekre. Legalábbis apai nagyapám, aki orvos, ezt hangoztatja. Louis tatának megvannak a maga rögeszméi. Például a videojátékok epilepsziás rohamot idéznek elő (ez egy betegség). Ha fülhallgatóval hallgatsz zenét, attól megsüketülsz. Ha túl sokáig nézed a tévét, elromlik a szemed, ráadásul meg is hülyülsz. Az internetet bújni veszélyes, mert a gépek mögött egy csomó rossz szándékú ember lapul. Mellesleg a net is elhülyít. A mobiltól meg rákot kapsz. Éljen a haladás!

Na végre! Jön Camille. Alig lépünk ki a házból, máris bekapcsolja a telefonját, és az iskolába menet egész úton a barátnőjével, Karennel dumál. Persze szidja anyát, aki semmit sem ért az őt sújtó tragédiából, meg apát, aki érzéketlen a gyerekei szenvedései iránt. Aztán azt a pizsok Tatjánát kezdi szapulni, aki elcsaklizta tőle a *boy friend*jét. De, de, ez így volt, hidd el! Tatjana a bűnös. Az év eleje óta irigyli a boldogságát Mathiasszal. Mihelyt

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kiejti annak a gyökérnek a nevét, zokogásba fullad a hangja. Szegény Karent szóhoz se hagyja jutni. Nem tanácsot vár tőle, csak a lelkét akarja kiönteni neki.

Ahogy közeledünk a sulis felé, egyszer csak valami nagyon vicces történik. Észreveszem Karent, amint jön felénk. Alig tíz méterre van már csak tőlünk, de a nővérem még mindig ontja rá a mondókáját a telefonba! Louis tatának mégiscsak igaza lehet: a hullámoktól meglágyul az ember agya.

Felgyorsítok. A kerítés előtt tömeg, semmit se látok. Egy kilencedikes tolakodás közben meglök. Nehogy bocsánatot kérj már, te barom! Hát ez a baj a hatodikkal: mi kicsik vagyunk, nem számítunk. Sajnálom az ötödik osztályt, amikor még én voltam a nagy¹. Ó, azok voltak a szép idők! Na, mindegy! Már kezdek úgy beszélni, mint az öregek.

De azért jó volt alsóban. Ott találkoztam Vele. A szerelmemmel. Vigyázat, az enyém igazi, nem amolyan Mathias-féle balfék! A neve Artus. Artus Rieti. Az apja olasz. És az olaszok enyhén szólva is nagy szívtiprók.

¹ Franciaországban az alsó tagozat ötosztályos, hatodiktól kezdődik a felső tagozat, ami egyben mindig új iskolát is jelent. Pénelopé és az osztálytársai hatodikosok, így ők a legfiatalabbak az iskolában, a legnagyobbak pedig kilencedikesek. *(A ford. megjegyzése.)*